

Závěrečná řeč obžalované

Vážená paní státní zástupkyně, paní předsedkyně,

stanuli jsme na konci velmi dlouhého a komplikovaného hlavního líčení, které se rozběhlo v září 2011 a vyžádalo si celkem sedm jednacích dnů. Neinformovaný pozorovatel by řekl, že tak složité projednávání musí souviset se skutečně závažným zločinem a spleťtým případem, možná s vraždou, možná s mnohamilionovým podvodem.

Není tomu tak: trestný čin, kterého jsem se měla dopustit, spočíval v tom, že jsem využila svého ústavou garantovaného práva a pronesla na veřejně přístupném místě politický projev kritický k současnému establishmentu a k vládě. To je v této zemi zlé: to je horší než podvod a možná i horší než vražda.

Mimořádnosti tohoto hlavního líčení odpovídá i mediální zájem, jímž bylo provázeno, a také sveřepost úsilí, s nímž se orgány České republiky, domněle demokratického státu, snažily co nejvíce omezit mé právo na obhajobu. V tom posléze slavily úspěch a po medialisovaných vystoupeních exšéfa České advokátní komory Čermáka a předsedy Ústavního soudu Rychetského a po následně nepravomocně uloženém drakonickém trestu přinutily mého obhájce, doktora Petra Kočího, vzdát se mé obhajoby. Že šlo o postup účelový, je zřejmé i z toho, že jakmile se doktor Kočí svého působení v případě zřekl, odvolací kárný orgán komory trest zrušil a jeho údajným proviněním se musel znovu zabývat kárný orgán prvního stupně.

Za této situace nepřekvapí, že tu dnes stojím sama, bez obhájce: žádný advokát nebude riskovat, že se stane terčem stejné šikany, mediální i profesní, jakou kvůli mně musel podstoupit mnou zvolený obhájce Petr Kočí.

Jako obžalovaná mám především právo vyjádřit se k osobám a obsazení této, mohu-li to tak pojmenovat, soudní frašky – o nic jiného poté, co jsem byla zbavena práva na obhájce, totiž nejde, a nemělo by smysl předstírat, že je tomu jinak.

Začnu stručnou citací ustanovení platného práva, preambule zákona o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, který je, jakkoli málo se vám to, paní soudkyně, líbí, ještě stále součástí našeho právního řádu:

„Komunistická strana Československa, její vedení i členové jsou odpovědní za způsob vlády v naší zemi v letech 1948–1989, a to zejména za programové ničení tradičních hodnot evropské civilizace, za vědomé porušování lidských práv a svobod, za morální a hospodářský úpadek provázený justičními zločiny a terorem proti nositelům odlišných názorů, nahrazením fungujícího tržního hospodářství direktivním řízením, destrukcí tradičních principů vlastnického práva, zneužíváním výchovy, vzdělávání, vědy a kultury k politickým a ideologickým účelům, bezohledným ničením přírody.“

Poslouchejte dobře, paní předsedkyně, protože řeč je o vás – ne o funkcionářích a vrcholných představitelích komunistické strany, o Husákovi, Biřákovi nebo Jakešovi, nýbrž o každém jednotlivém členu Komunistické strany Československa, který se, tak jako vy, dobrovolně přihlásil k tomu nejhoršímu, co tato země měla, a dal přednost vlastnímu prospěchu před zájmem svého národa.

Byla jste to vy, paní soudkyně Huňáčková, kdo vstupem do KSČ aktivně schválil okupaci své vlasti cizími vojsky a kdo se pro svou kariéru a pro to, aby získal výhodné postavení občana první kategorie, neštítel žádné špinavosti. V době, o které mluvím, byli ti nejodvážnější, jako Pavel

Wonka, ve vězení, ti slušní aspoň mlčeli, a s okupační mocí tak jako vy otevřeně kolaborovali jen ti nejhorší z nejhorších, skutečná spodina, morální bahno našeho národa.

Stydím se za vás a opovrhuji vámi, paní soudkyně, a cítím jako osobní urážku, jestliže tu mám dnes před vámi stát a prokazovat tak úctu někomu, kdo si ji ani v nejmenším nezaslouží. Soudcem byl měl být slušný člověk, v optimálním případě morální autorita, rozhodně však ne oportunist, člověk s mentalitou otroka, který byl ochoten, za příslovečnou miskou rýže, sloužit nepříteli. Komu dalšímu byste byla ochotna nabídnout své služby tak, jako jste je nabídla ruským okupantům a jejich přísluhovačům, paní soudkyně Huňáčková? Zřejmě komukoliv, vidíte!

Tolik tedy *dramatis personae* a nyní k věci samotné.

Obžalobou jsem viněna z toho, že jsem propagovala národní socialismus.

Jak je tomuto soudu bezpochyby známo, národní socialismus nepředstavuje jen německý nacismus, ale je to politický směr, k němuž se hlásili četní představitelé našeho národa: mám-li uvést jen několik jmen, pak Václav Klofáč, Edvard Beneš, Prokop Drtina, Petr Zenkl, Milada Horáková, nebo z polistopadových představitelů národně socialistické strany Jiří Dienstbier, Jiří Vyvadil, Tomáš Sokol nebo Jiří Paroubek. Posledně jmenovaný politik si, jak jsme v řízení prokázali, zaregistroval – a to shodou okolností právě v den, kdy se konalo jedno z hlavních líčení v této věci –, národně socialistickou stranu „LEV 21“.

Státní orgány to samozřejmě dobře vědí, a proto, aby prokázaly, že můj politický projev byl trestným činem, potřebovaly pomoc tzv. soudního znalce. Byl tedy přibrán bývalý úředník ministerstva vnitra, narychlo přeškolený na „znalce“, Michal Mazel, který před tímto soudem bez ostychu vysvětlil, že problém není v tom, co bylo tehdy na meetingu řečeno, ale *kdo* to řekl. Trestnost je tak odvozována nikoli od skutku, nýbrž od osoby pachatele, a to je zásada, kterou trestní právo opustilo v průběhu 18. století a o které jsme se mylně domnívali, že je v demokratickém právu nemyslitelná, protože v něm jsou si všichni lidé v právech a povinnostech rovni.

Můj projev, řekl nám znalec Mazel, kdyby byl vysloven Jiřím Paroubkem, by trestným činem nebyl, ale protože jsem ta samá slova řekla já, propagovala jsem jimi zakázané hnutí – ano, právě tak nám to zde Michal Mazel vysvětloval.

Ale stalo se, co státní orgány nepředvíдалy, a obhajoba prokázala, že soudní znalec Mazel je zloděj a podvodník, který za své posudky ze státního rozpočtu inkasuje tak vysoké částky, že je pak ani nemůže reálně rozpočítat do odpracované doby. Za posudek v jiné trestní věci si tento „znalec“ řekl tolik, že přepočítáme-li vyúčtovaný počet hodin dobou, kterou na zpracování posudku měl, vyjde nám na jeden pracovní den přes čtrnáct hodin, a to nějakých šest týdnů po sobě, den co den. Spíš než o odměně je pak ale na místě hovořit o úplatku, o tom, že policie, která znalecký posudek objednala, touto několikanásobně nadsazenou cenou honoruje předem objednaný výsledek, a totéž pochopitelně platí i všechny ostatní posudky takového zkorumpovaného znalce.

Skandál byl posléze zažehnán tak, že můj obhájce byl obviněn z antisemitismu, a místo aby se orgány činné v trestním řízení i media zajímaly o Mazlovy podvody s účtovanými částkami, uspořádal se hon na Petra Kočího, který na jeho trestnou činnost upozornil. Tak už to prostě v naší „křehké demokracii“ chodí.

Existují ale i jiní znalci, a posudek pana Josefa Zouhara, který obhajoba předložila, celkem jasně vysvětlil, co je národní socialismus a k čemu jsem se vlastně v projevu přihlásila. Je jasné, že nestranný a nezávislý soud – ano, dívám se na vás, paní soudkyně, a pokud jste v mém hlase a pohledu postřehla ironii, pak vězte, že to není náhoda – tedy nestranný a nezávislý soud, který měl své pokyny, musel závěry tohoto posudku za každou cenu zvrátit. Jiní znalci Mazlova typu už k dispozici nebyli, a proto bylo nutné vybrat někoho, kdo sice znalcem není, ale kdo vzhledem ke svému věku a nezkušenosti napíše přesně to, co se od něj žádá.

Paní Vejvodová-Papiežová je mladá a skoro si myslím, že svou mentalitou se příliš neliší od vás v době, kdy jste vstupovala do komunistické strany: také je pro momentální drobnou výhodu ochotna jít s mocí na libovolný kompromis a také jí až po mnoha letech dojde, že jsou určité věci, které slušní lidé nedělají. Zatím je však mladá, nadějná, na počátku karierního vzestupu, a takové otázky ji netrápí: důležité je pro ni vyhovět mocným a čekat, kdy se za to dostaví kýžená odměna.

Že by posudek ústavu neměli zpracovávat začátečníci, ale zkušení odborníci, vyplývá přímo z ustanovení § 110 odst. 1 trestního řádu: ústav má být příbrán jen ve výjimečných, zvláště obtížných případech, vyžadujících zvláštního vědeckého posouzení. Mohu se tedy na jedné straně cítit polichocena, že můj projev tehdy na litvínovském sídlišti je něčím tak složitým, že k jeho vyhodnocení běžný znalec nestačí, na straně druhé ale musím trvat na tom, aby osoba, která tento znalecký posudek vyššího stupně zpracovává, k tomu měla patřičnou odbornou způsobilost a zkušenost.

Měla jsem od počátku za to, že soud neměl k posudku Masarykovy university vůbec přihlížet a měl ho jako důkaz odmítnout, protože nebyl zpracován kvalifikovaným odborníkem, který by byl sám akreditován jako znalec, nýbrž začátečníci bez patřičných znalostí a zkušeností.

Zopakujme, co zde paní Vejvodová-Papiežová ve svém lehce koktavém přednesu uvedla: Existují dva druhy národního, resp. nacionálního socialismu, jeden zavrženíhodný německý, a druhý ušlechtilý, český, případně československý, a já, protože jsem pravicová extremistka, jsem jistě měla na mysli ten německý. Jak to tato – v uvozovkách – „znalkyně“ poznala? Jednoduše: z kontextu! Protože jsem nepřítelem tohoto státu, cokoli řeknu, může a musí být vykládáno tak, jako kdybych tomuto státu chtěla uškodit. Jestliže promluví o tom, že dnes bylo krásné jít, určitě mám na mysli řeckou stranu podobného názvu, když se zmíním o duze, je to bezpochyby narážka na argentinskou stranu Juana Peróna, která duhu používala jako jeden ze svých symbolů, kladivem určitě míním kladivo Thorovo a křížem kříž hákový, no a když promluví o národním socialismu, je vyloučeno, že bych snad měla na mysli Horákovou, Drtinu nebo jiné představitele československého národně-socialistického politického směru, nýbrž hovořím jediné a pouze o Hitlerovi, o Křišťálové noci a o holokaustu.

Potěším vás, paní předsedkyně. Paní Vejvodová měla pravdu: jsem ideovým zločincem. Nejsem a nikdy nebudu konformní k tomuto státu. Mám k němu zásadní, nepřekonatelné výhrady a lidmi, kteří konformní jsou, tak jako vy, která jste, jako mladá prokurátorka, dne 18. listopadu 1986 podala přihlášku do komunistické strany, a kteří vždy a za všech okolností prokazují oddanost každému režimu, který vládne, jakkoli ohavný by byl, takovými lidmi pohrdám.

Jsem nekonformní, a jsem na to hrdá – jestli ovšem má smysl před vámi, paní soudkyně, takové slovo vůbec vyslovovat. Hrdost, to je něco, čemu jste nikdy nepřikládala význam a čemu asi dost dobře nerozumíte a upřímně nechápete, proč by člověk měl jednat v souladu se svým svědomím a uzavřít si tak možnost karierního postupu a báječného života na výsluní,

v přízni mocných. Rozumím, že mi nerozumíte, a je mi jasné, proč – a proto se ani nebudu pokoušet cokoli vám vysvětlovat. Bylo by to marné, člověk s mentalitou otroka nikdy nepochopí, co je to svoboda a k čemu ji ti ostatní potřebují. Za sebe mohu říct jedině: je mi vás líto.

Přestože, jak jsem připustila, nejsem konformní k tomuto státu a jeho režimu, v Janově jsem hovořila o národním socialismu bez nejmenší vazby na německý nacismus, jako o obecné politické a politologické kategorii, stejně jako jsem zmínkami o vyvolených neměla na mysli nikoho jiného než představitele současné moci. Vím to, protože to byl můj vlastní projev a moje vlastní myšlenky.

Pokud bych už měla blíže specifikovat, jaká je moje představa národního socialismu, o němž jsem mluvila – a připadá mi až perversní, jestliže mám u soudu vysvětlovat své politické názory a nikoli skutky – pak je moje představa blízká tomu pojetí, které zastávali národně-socialističtí politici první republiky, tedy ti, které nechala vaše strana v padesátých letech na dlouhé roky uvěznit a mnohé z nich, včetně doktorky Milady Horákové, dali vám podobní popravit.

Ale záleží na tom vůbec? Má smysl bránit se obvinění? Tuto otázku jsem si od počátku řízení nesčetněkrát kladla. Úkolem, který orgány činné v trestním řízení dostaly, je odsoudit mě bez ohledu na mou vinu, za cokoli, jen kvůli tomu, kým jsem. Brání-li se člověk předem připravenému rozsudku, stává se – minimálně v očích těch, kteří ho soudí – tak trochu směšným. Ten trapný moula, on se tak upřímně brání, on snad ani neví, že jeho rozsudek je dávno napsán a na příslušných místech schválen...

Co říci závěrem, s vědomím zjevné marnosti mého počínání? Snad jen toto: Svým politickým projevem v Litvínově jsem využila toho práva, které je mi zaručeno ústavním řádem této země, tedy svobody slova. Nepropagovala jsem německý nacismus, jak je mi naprosto nesmyslně a účelově kladeno za vinu, nýbrž národní socialismus jako legitimní a uznávaný politický směr, který je součástí programu *Dělnické strany sociální spravedlnosti*, jejíž členkou jsem v té době byla. Za svými slovy si stojím i nyní: my národní socialisté nejsme žádné ovce a nedáme se zastrašit. Využíváme a budeme využívat svých politických práv, která nám zákony této země zaručují, a před ničím a nikým neustoupíme. Ostatně jestliže je v této soudní síni někdo, kdo by měl být souzen za své hanebné politické činy, za zradu národa a spolupráci s nepřítelem v době, které byla pro tento národ obtížná, hledejme takovou osobu nikoli na lavici obžalovaných, nýbrž primárně v soudcovském taláru.

Za svými názory si stojím a budu stát.

Toto je politický proces, a i když jste k němu byla přibrána možná jen náhodou, je symbolické, že jste to právě vy, členka *Komunistické strany Československa* a bývalá komunistická prokurátorka, kdo v něm vyhlásí rozsudek. Jaká bude jeho legitimita, je každému v této jednací síni asi jasné. Naštěstí jsou tu precedenty, a chtěla bych jak vám, tak brněnské rychloznalkyni paní Vejvodové připomenout osud jiné komunistické prokurátorky, Ludmily Brožové-Polednové. Snad bude tentokrát spravedlnost, ta skutečná, rychlejší než v jejím případě.

To je vše, co jsem chtěla říct. Jsem nevinná a žádám, abych byla obžaloby v plném rozsahu zproštěna.